

เรื่อง ศาลฎีกาส่งคำโต้แย้งของจำเลย (นางสาวปิ่นรัฐ ศิริรัตนประเสริฐ จำเลยที่ ๓ และนายปฎิญา ศิริรัตนประเสริฐ จำเลยที่ ๔) ในคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ ๑๔๙๓/๒๕๔๓ ของศาลจังหวัดราชบุรี เพื่อให้คณะตุลาการรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยกรณีประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๙ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๗๒ ประกอบมาตรา ๒ มาตรา ๔ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๒๓๓ (หลักการเดียวกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๙ ประกอบมาตรา ๒ มาตรา ๔ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๑๙๗ วรรคหนึ่ง) หรือไม่

๑. ความเป็นมาและข้อเท็จจริงโดยสรุป

๑. ศาลจังหวัดราชบุรีมีคำพิพากษาในคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ ๑๔๙๓/๒๕๔๓ เมื่อวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๔๓ ให้นางสาวปิ่นรัฐ ศิริรัตนประเสริฐ จำเลยที่ ๓ และ นายปฎิญา ศิริรัตนประเสริฐ จำเลยที่ ๔ (ผู้ร้อง) และจำเลยอื่นอีกรวมห้าคน ร่วมกันชำระเงินแก่โจทก์ หากจำเลยทั้งห้าไม่ชำระเงินหรือ ชำระเงินไม่ครบถ้วน ให้ยึดที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างของจำเลยที่ ๓ และจำเลยที่ ๔ ออกขายทอดตลาดนำ เงินมาชำระหนี้แก่โจทก์ ต่อมาจำเลยทั้งห้าไม่ปฏิบัติตามคำพิพากษา โจทก์จึงนำเจ้าพนักงานบังคับคดียึด ที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างดังกล่าวออกขายทอดตลาด

๒. จำเลยที่ ๓ และจำเลยที่ ๔ ยื่นคำร้องต่อศาลจังหวัดราชบุรีเมื่อวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๖ ขอให้เพิกถอนการขายทอดตลาด ซึ่งศาลจังหวัดราชบุรีได้พิพากษาให้ยกคำร้อง จำเลยทั้งสองจึงยื่นคำร้อง อุทธรณ์คำสั่งศาลจังหวัดราชบุรี และศาลอุทธรณ์ภาค ๗ ได้มีคำสั่งให้ศาลจังหวัดราชบุรีสั่งให้จำเลย ทั้งสอง นำเงินค่าฤชาธรรมเนียมใช้แทนโจทก์ตามคำสั่งศาลชั้นต้นมาวางศาลก่อน ศาลจังหวัดราชบุรีจึงมีคำสั่งให้ จำเลยทั้งสองนำเงินค่าฤชาธรรมเนียมดังกล่าวมาวางศาลภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันรับหมาย มิฉะนั้นจะถือว่าไม่ติดใจอุทธรณ์

๓. จำเลยทั้งสองยื่นฎีกาคำสั่งของศาลอุทธรณ์ภาค ๗ ต่อศาลจังหวัดราชบุรี แต่ศาลจังหวัดราชบุรี ไม่รับฎีกาโดยเห็นว่าเป็นฎีกาคำสั่งระหว่างพิจารณา ซึ่งต้องห้ามมิให้ฎีกา จำเลยทั้งสองจึงยื่นคำร้องอุทธรณ์ คำสั่งศาลจังหวัดราชบุรีที่ไม่รับฎีกาต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาเห็นว่าคำสั่งศาลจังหวัดราชบุรีที่ให้อำนาจทั้งสองนำ เงินค่าฤชาธรรมเนียมที่ต้องใช้แทนโจทก์มาวางศาลภายใน ๑๕ วัน เป็นคำสั่งระหว่างพิจารณาของศาล อุทธรณ์ภาค ๗ หากจำเลยทั้งสองเห็นว่าคำสั่งของศาลอุทธรณ์ภาค ๗ ดังกล่าว ไม่ถูกต้องหรือไม่ชอบด้วย กฎหมายอย่างไร ก็ชอบที่จะปฏิบัติตามคำสั่งของศาลอุทธรณ์ภาค ๗ โดยนำเงินค่าฤชาธรรมเนียมซึ่งต้องใช้ แก่คู่ความอีกฝ่ายหนึ่งมาวางศาลก่อน แล้วใช้สิทธิโต้แย้งคำสั่งดังกล่าวเพื่อใช้สิทธิฎีกาในภายหลังเมื่อได้อ่าน คำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ภาค ๗ แล้ว การที่จำเลยทั้งสองฎีกาคำสั่งของศาลอุทธรณ์ภาค ๗ ทั้งนี้ ในขณะที่ยังถือว่าคดีอยู่ในระหว่างพิจารณาของศาลอุทธรณ์ภาค ๗ เช่นนี้ เป็นการต้องห้ามตามประมวล กฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๖ (๑) ประกอบด้วย มาตรา ๒๔๗ จึงมีคำสั่งให้ยกคำร้อง

๔. ศาลอุทธรณ์ภาค ๗ มีคำสั่งว่าจำเลยทั้งสองไม่นำเงินค่าฤชาธรรมเนียมใช้แทนโจทก์มาวางศาล ภายในเวลาที่ศาลชั้นต้นกำหนด ถือเป็นกรเพิกเฉยไม่ดำเนินคดีภายในเวลาที่ศาลเห็นสมควรกำหนดไว้ เป็น

การตั้งอุทธรณ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๗๔ (๒) ประกอบมาตรา ๒๔๖ และ มาตรา ๑๓๒ (๑) ให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความของศาลอุทธรณ์ภาค ๗

๕. จำเลยทั้งสองยื่นฎีกาคำสั่งศาลอุทธรณ์ภาค ๗ ที่ให้จำหน่ายคดีต่อศาลจังหวัดราชบุรีเมื่อวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ศาลจังหวัดราชบุรีมีคำสั่งรับฎีกา และในวันดังกล่าว จำเลยทั้งสองยื่นคำร้องต่อ ศาลจังหวัดราชบุรี โต้แย้งว่าประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๙ ในส่วนที่บัญญัติให้ ผู้อุทธรณ์ต้องนำเงินค่าธรรมเนียมซึ่งจะต้องใช้แก่คู่ความอีกฝ่ายหนึ่งตามคำพิพากษาหรือคำสั่งมาวางศาล พร้อมกับอุทธรณ์ เป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ขัดขวางการนำคดีขึ้นสู่ศาลให้ครบทั้งสามชั้นศาล จึงขอให้ ศาลชั้นต้นหรือศาลฎีกาส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๙ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๗๒ ประกอบมาตรา ๒ มาตรา ๔ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๒๓๓ ซึ่งไม่มีผลใช้บังคับตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ หรือไม่

๖. ศาลฎีกาได้มีคำสั่งเมื่อวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ว่าเป็นกรณีที่ศาลฎีกาจะต้องใช้ประมวล กฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๙ บังคับแก่คดี เมื่อจำเลยทั้งสองโต้แย้งว่าประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๙ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๗๒ ประกอบมาตรา ๒ มาตรา ๔ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๓๐ และ มาตรา ๒๓๓ หรือไม่ แต่ปรากฏว่า ศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยที่ ๖๑/๒๕๔๘ วินิจฉัยไว้แล้วว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๙ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๓๐ เท่านั้น ส่วนมาตราอื่น ๆ ยังไม่มีคำวินิจฉัย จึงให้รอการพิจารณา พิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และส่งความเห็นของจำเลยทั้งสองตามทางการเพื่อให้ตุลาการรัฐธรรมนูญวินิจฉัยใน เฉพาะปัญหาว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๙ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่ง ราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๗๒ ประกอบมาตรา ๒ มาตรา ๔ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ และ มาตรา ๒๓๓ หรือไม่

๒. ประเด็นเบื้องต้น

ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจรับคำร้องนี้ไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาแล้วเห็นว่าคำร้องดังกล่าวเป็นคำร้องที่คณะตุลาการรัฐธรรมนูญตาม บทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๔๙ ได้รับไว้วินิจฉัยและอยู่ ระหว่างการพิจารณาของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ ต่อมาได้มีการตรารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ให้ใช้แทนรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๔๙ และให้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๕๐ เป็นต้นไป โดยมาตรา ๓๐๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติให้ คณะตุลาการรัฐธรรมนูญตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๔๙ เป็นศาลรัฐธรรมนูญ วรรคสาม บัญญัติให้บทบัญญัติมาตรา ๓๕ วรรคสอง วรรคสาม และวรรคสี่ ของ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๔๙ ยังคงมีผลใช้บังคับต่อไปจนกว่าจะมี การตราพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญขึ้นใช้บังคับ และวรรคสี่ บัญญัติให้บรรดาคดีหรือการใดที่อยู่ในระหว่างดำเนินการของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญตามวรรค

หนึ่ง ให้ศาลรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๑๑๑ ดำเนินการต่อไป และเมื่อมีการแต่งตั้งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญตามรัฐธรรมนูญนี้แล้ว บรรดาคดีหรือการที่ค้างดำเนินการนั้นให้ออนไปอยู่ในอำนาจหน้าที่ของศาลรัฐธรรมนูญที่แต่งตั้งขึ้นใหม่ ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยคำร้องนี้ได้

๓. ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาแล้วเห็นว่า ในขณะที่ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาคำร้องนี้ ได้มีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ แล้ว การตรวจสอบความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของบทบัญญัติแห่งกฎหมายใด ๆ จะต้องพิจารณาว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญฉบับที่ใช้บังคับในขณะที่ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัย แต่เนื่องจากบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒ มาตรา ๔ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๓๓ และมาตรา ๒๗๒ ที่ผู้ร้องโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งนั้นมีหลักการอย่างเดียวกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒ มาตรา ๔ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๑๙๗ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๑๙ กรณีจึงต้องวินิจฉัยคำร้องนี้ตามบทบัญญัติมาตรา ๒ มาตรา ๔ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๑๙๗ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๑๙ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาวินิจฉัยจึงมีว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๙ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๙ ประกอบมาตรา ๒ มาตรา ๔ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๑๙๗ วรรคหนึ่งหรือไม่

พิจารณาแล้ว ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๙ เป็นบทบัญญัติที่วางหลักเกณฑ์ว่าด้วยการอุทธรณ์คำพิพากษาหรือคำสั่ง โดยกำหนดให้ผู้อุทธรณ์จัดทำอุทธรณ์เป็นหนังสือยื่นต่อศาลชั้นต้นภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันที่ได้อ่านคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้น และผู้อุทธรณ์ต้องนำเงินค่าธรรมเนียมซึ่งจะต้องใช้แก่คู่ความอีกฝ่ายหนึ่งตามคำพิพากษาหรือคำสั่งมาวางศาลพร้อมกับอุทธรณ์ และให้ผู้อุทธรณ์ยื่นสำเนาอุทธรณ์ต่อศาลเพื่อส่งให้แก่จำเลยอุทธรณ์ ในประเด็นที่มีข้อโต้แย้งว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๙ ที่บัญญัติให้ผู้อุทธรณ์ต้องนำเงินค่าธรรมเนียมซึ่งจะต้องใช้แก่คู่ความอีกฝ่ายหนึ่งตามคำพิพากษาหรือคำสั่งมาวางศาลพร้อมกับอุทธรณ์ เป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ขัดขวางการนำคดีขึ้นสู่ศาลให้ครบทั้งสามชั้นศาล นั้น พิจารณาแล้วเห็นว่า มาตรา ๒๒๙ เป็นบทบัญญัติที่ให้สิทธิอุทธรณ์แก่คู่ความ โดยกำหนดหน้าที่ให้คู่ความฝ่ายที่จะอุทธรณ์คำพิพากษาหรือคำสั่งจะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไข และใช้บังคับกับคู่ความทุกฝ่ายที่ประสงค์จะยื่นอุทธรณ์อย่างเท่าเทียมกัน อีกทั้งเงินค่าธรรมเนียมที่ผู้อุทธรณ์ต้องนำมาวางศาลพร้อมกับอุทธรณ์นั้น ก็เป็นเงินที่ผู้อุทธรณ์มีความรับผิดชอบตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลชั้นต้นอยู่แล้ว และเป็นเงินที่วางไว้เพื่อเป็นประกันว่า หากศาลอุทธรณ์พิพากษาและคดีถึงที่สุดให้ผู้อุทธรณ์ต้องรับผิดชอบชำระค่าธรรมเนียมแทนคู่ความฝ่ายที่ชนะคดีแล้ว ผู้ชนะคดีจะมีสิทธิได้รับค่าธรรมเนียมที่ได้ออกใช้ก่อนจากเงินค่าธรรมเนียมที่ผู้อุทธรณ์วางไว้ต่อศาลได้โดยไม่ต้องดำเนินการบังคับคดี ในขณะเดียวกัน หากศาลอุทธรณ์พิพากษาให้ผู้อุทธรณ์ชนะคดี ผู้อุทธรณ์ก็มีสิทธิที่จะได้รับเงินค่าธรรมเนียมที่วางไว้คืนไป

ส่วนรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๙ วรรคหนึ่ง เป็นเพียงบทบัญญัติในการจัดโครงสร้างการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลยุติธรรมให้เป็นไปตามลำดับชั้นศาล คือ ศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ และศาลฎีกา ซึ่งหมายความว่า การพิจารณาพิพากษาคดีของศาลยุติธรรมจะดำเนินการตามลำดับชั้นของศาล ยกเว้นในกรณีที่รัฐธรรมนูญหรือกฎหมายบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น มิได้หมายความว่าให้สิทธิแก่คู่ความที่จะดำเนินคดีในศาลยุติธรรมได้ครบทั้งสามชั้นศาลในทุกคดี ดังนั้น ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๙ ในส่วนที่บัญญัติให้ผู้อุทธรณ์ต้องนำเงินค่าธรรมเนียมซึ่งจะต้องใช้แก่คู่ความอีกฝ่ายหนึ่งตามคำพิพากษาหรือคำสั่งมาวางศาลพร้อมกับอุทธรณ์ จึงไม่ใช่บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่เป็นการจำกัดสิทธิหรือขัดขวางการนำคดีขึ้นสู่ศาลให้ครบทั้งสามชั้นศาลตามข้อกล่าวอ้างของผู้ร้อง นอกจากนี้ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๙ ไม่ได้เป็นบทบัญญัติที่เกี่ยวกับศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาคหรือเกี่ยวกับการใช้อำนาจขององค์กรโดยไม่คำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาคแต่อย่างใด ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๙ จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๙ ประกอบมาตรา ๒ มาตรา ๔ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๑๙๗ วรรคหนึ่ง

๔. ผลคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ศาลรัฐธรรมนูญจึงวินิจฉัยว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๙ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๙ ประกอบมาตรา ๒ มาตรา ๔ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๑๙๗ วรรคหนึ่ง

องค์คณะตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ นายชัช ชลวร นายจรัญ ภักดีธนากุล นายจรูญ อินทจาร นายเฉลิมพล เอกอุรุ นายบุญส่ง กุลบุปผา นายวสันต์ สร้อยพิสุทธิ์ นายสุพจน์ ไข่มุกด์ และนายอุดมศักดิ์ นิติมนตรี

หมายเหตุ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๗ ตอนที่ ๑๓ ก วันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๓

เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบสำนวน
ว่าที่เรื่อตรี ดิเรก สุขสว่าง
นายปราณพงษ์ ติลภัทร ผอ.กค.๒
นางชนิษฐา โตโพธิ์ไทย ผู้เชี่ยวชาญฯ

ย่อโดย ว่าที่เรื่อตรี ดิเรก สุขสว่าง
เจ้าหน้าที่ศาลรัฐธรรมนูญ ๘
กลุ่มงานคดี ๒